

Egykori diákjaink írták Ehemalige Schülerinnen schrieben

Az első német nemzetiségi osztály a Lovassyban

1993. szeptember. Igen, már 10 éve annak, hogy kis elsőként először léptük át a gimnázium küszöbét. Talán ti is emlékeztek még azokra az első napokra, amikor még minden új volt körülöttetek, az iskola, a tanárok és az osztálytársak. Nekünk maga a képzés is új volt. Emlékszem az első német történelem órákra, Schindler tanárúr rögtön mindenféle német történelmi szakszavakkal „bombázott” bennünket, mi meg csak kapkodtuk a fejünket, hogy mi mit is jelent. Meg is voltunk szeppenve! De szerintem hamar belejöttünk! Vagy a német nyelvtan és irodalom órák! Általános iskolásként aligha gondoltam volna, hogy gimnáziumban már németül fogok verset vagy drámát elemezni...

Emlékek. Rengeteg van belőlük! Emlékeztek még a csipetkére, és az első nemzeti-ségi kórusra, a fellépésekre, vagy amikor az „Unser Bildschirm” forgatott rólunk, a siófoki DSD „vizsga-hétvégére”, a kenesei kerékpártúrára vagy a hanai osztálykirándulásra? És még folytathatnám, de sajnos lehetetlen ebben a pár sorban mindent összefoglalni!!!

2003. 10 év után immár tanárként léptem át újra az iskola küszöbét, hogy azt a tudást, amit akkoriban itt kaptam, most én adjam át a padokban ülő tanulóknak. Visszatekintve arra a 4 gimnáziumi évre, azt hiszem mások is osztoznának a véleményemben: ha visszaforgathatnánk az idő kerekét, most sem döntenének másképpen, ama jelentkezési lapon újra a Lovassy német nemzetiségi osztályát jelölnék meg.

Sofhauser Szilvia (1993-1997)

Die erste deutsche Nationalitätenklasse am Lovassy

September 1993. Ja, es ist schon 10 Jahre her, als wir als Erstklässler zum ersten Mal ins Gebäude der Schule eintraten. Vielleicht könnt ihr euch noch an die ersten Tage erinnern, als um euch herum alles noch ganz neu war, die Schule, die Lehrer und die Mitschüler. Für uns war auch die Bildung neu. Ich kann mich noch an die ersten deutschen Geschichtsstunden erinnern, als Herr Schindler uns gleich mit deutschen Geschichtsfachwörtern „bombardierte”, von deren Bedeutung wir zuerst nicht einmal eine Ahnung hatten. Wir haben uns aber ganz schnell eingefunden! Oder die deutschen Grammatik- und Literaturstunden! In der Grundschule hätte ich nie gedacht, dass ich im ersten Schuljahr des Gymnasiums schon Gedichte und Dramen interpretieren werde...

Erinnerungen. Wir haben eine Menge von denen! Könnt ihr euch noch an Csipetke, an den ersten Nationalitätenchor, an die Auftritte erinnern, oder als „Unser Bildschirm“ bei uns drehte, an das DSD-Wochenende in Siófok, an die Fahrradtour nach Kenese oder an unseren Ausflug nach Hanau? Und ich könnte die Reihe noch fortsetzen, aber in diesen paar Zeilen ist es unmöglich alles zusammenzufassen!!!

2003. Nach 10 Jahren übertrat ich nunmehr als Lehrerin die Schwelle der Schule, um das Wissen, das ich damals hier bekam, jetzt an die Schüler in den Bänken weiterzugeben. Zurückblickend auf jene 4 Gymnasialjahre meine ich, dass auch andere der Meinung sind, wenn wir das Rad der Zeit zurückdrehen könnten, würden sie auf jenem Anmeldeformular wieder die Nationalitätenklasse des Lovassy-Gymnasiums ankreuzen.

Sofhauser Szilvia (1993-1997)

Mit kaptam a lovassys négy év alatt?

Az első, és számomra legfontosabb, hogy a legkedvesebb barátnőimet a Lovassyban ismerhettem meg, akikkel mindmáig tartom a kapcsolatot. Rendszeresen összeülünk, nosztalgiazunk, felelevenítjük a gimis élményeket. Mintha ezer éve lett volna...de a sok emlék tisztán él bennünk.

Ezzel el is érkeztem a második fontos dologhoz, a kirándulásokhoz. Talán természetes, hogy nem a dolgozatírás, a tanulás okozott örömet, hanem a „bulik”. A nemzetiségi osztály óriási előnye, hogy többször is kijuthattunk Németországba, egy kicsit „világot látni”, és persze a nyelvet gyakorolni. Barátokra, levelezőtársakra találtunk testvérosztályunkból.

A nyelvhez kapcsolódik a harmadik pozitívum: négy év alatt két nyelvvizsga, és abból legalább az egyik felsőfokú. Szeretném is megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak Benbrika Erzsébet tanárnőnek az angoltudásomért. Ma is abból élek, amit a Lovassyban a fejembe passzírozott...És ott van még persze a német, de ez úgylis egyértelmű.

Sok-sok élményt őrzök a szívemben a Nemzetiségi Énekkarról is: a hangulatos próbák, a fellépések minden izgalma és egy-két csalódás, amit olyan emberek okoztak, akik nem hittek a kórus jövőjében.

Most jönne a negyedik, ötödik, sokadik pont...

Mind a nemzetiségi osztályhoz, mind magához a Lovassyhoz rengeteg emlék köt. A Csipetke, Lovassy Napok, a Klubok...Emberek. Élmények.

A lényeg egy: MEGÉRTE!

Örülök, hogy lovassys lehettem.

Csordás Hedvig Ágnes
(1995 - 1999)

Was brachten mir die vier Jahre am Lovassy?

Als Erstes und für mich Wichtigstes, dass ich meine besten Freundinnen, mit denen ich auch heute den Kontakt halte, im Lovassy kennen lernen konnte. Wir kommen regelmäßig zusammen, denken mit Nostalgie an die gemeinsamen Erlebnisse. Als wären tausend Jahre seitdem vergangen ..., aber die vielen Erinnerungen sind immer noch lebendig.

Damit bin ich gleich zum zweiten wichtigen Punkt gekommen, zu den Klassenfahrten. Vielleicht ist es natürlich, dass uns nicht die Klausuren und das Lernen die meiste Freude bereiteten, sondern die Klassenpartys. Ein riesiger Vorteil des Nationalitätenklassenzuges ist, dass wir Schüler mehrmals nach Deutschland fahren konnten, um uns ein bisschen „die Welt anzugucken“ und natürlich um die Sprache zu üben. Wir lernten Freunde, Brieffreunde in unserer Partnerklasse kennen.

Das dritte Positivum kann ich ebenso im Zusammenhang mit der Sprache erwähnen: In vier Jahren zwei Sprachprüfungen, und davon mindestens eine Oberstufe. Ich möchte hier die Gelegenheit ergreifen, Frau Benbrika für meine Englischkenntnisse meinen Dank auszusprechen. Ich „lebe“ auch heute damit, was mir im Lovassy in den Kopf gefüllt wurde... Und da hat man natürlich noch das Deutsche, aber das versteht sich ja von selbst.

Ich habe im Herzen auch viele, viele Erlebnisse vom Nationalitätenchor: die stimmungsvollen Proben, alle Aufregung der Konzerte und Auftritte und auch einige Enttäuschungen von Leuten, die nicht an die Zukunft des Chores glaubten.

Jetzt käme der vierte, fünfte, zigste Punkt...

Zahlreiche Erinnerungen verknüpfe ich sowohl mit der Nationalitätenklasse als auch mit dem Gymnasium selbst. Der „Nudelntag“ (Tag der Erstklässler), die Lovassy-Tage, die Klubs/ Klubveranstaltungen... Leute. Erlebnisse.

Hauptsache: ES HAT SICH GELOHNT!

Ich freue mich, dass ich das Lovassy besuchen konnte.

Csordás Hedvig Ágnes
(1995-1999)

Mit adott a Lovassy?

Ha a Lovassyban eltöltött négy évre gondolok, életem egyik legszebb időszakára emlékszem vissza. Mivel sváb családból származom, ezért nagyszüleim és szüleim révén már egész kis koromban megismerkedhettem a német kultúrával. A Lovassy hozzásegített, hogy ezt a tudásanyagot bővítsem, és még jobban megszeressem. Ez a tudásvágy és a németiség története határozta meg pályaválasztási céljaimat is. A Lovassyban megszerzett alapokkal a Veszprémi Egyetem német nyelv és irodalom szakára maximális pontszámmal jutottam be.

Kemény volt a Lovassyban eltöltött négy év, de az egykori „szenvetések” az egyetemi éveim alatt hasznosan tudom kamatoztatni. A Lovassy adott lehetőséget arra is, hogy németből az érettségivel együtt államilag elismert felsőfokú nyelvvizsgát szerezhettem. Számomra minden tekintetben nagyon hasznos volt az itt eltöltött idő. A mai diákoknak is csak azt tudom tanácsolni, hogy éljenek a Lovassy adta lehetőségekkel, mert hasznukra válik.

Ma én is azon dolgozom, hogy olyan jó német tanár lehessek, mint azok, akik engem tanítottak annak idején a Lovassyban.

Krepsz Adrienn
(1997-2001)

Was gab mir das Lovassy?

Wenn ich an die 4 Jahre denke, die ich im Lovassy verbracht habe, erinnere ich mich an den schönsten Teil meines Lebens. Ich stamme aus einer schwäbischen Familie, so konnte ich mit Hilfe meiner Eltern und Großeltern schon als kleines Kind die deutsche Kultur kennenlernen. Das Lovassy-Gymnasium hat mir geholfen, dieses Wissen zu vertiefen. Meine Sehnsucht nach dem Wissen und der Geschichte der Ungarndeutschen haben mich auch beim Weiterlernen beeinflusst. An der Universität in Veszprém habe ich bei der deutschen Aufnahmeprüfung die Maximalpunktzahl erreicht, was dem Lovassy zu verdanken ist. Die im Lovassy verbrachten 4 Jahre waren sehr streng, was ich erlernt habe, kann ich aber an der Universität gut verwenden. Das Lovassy-Gymnasium hat mir auch die Möglichkeit gegeben, gleichzeitig mit dem Abitur eine Sprachprüfung in der Oberstufe zu erwerben. Die Zeit, die ich im Lovassy verbracht habe, war für mich sehr nützlich. Auch den heutigen Schülern kann ich nur raten, die Möglichkeiten auszunutzen. Heute arbeite ich dafür, dass ich auch so eine gute Deutschlehrerin werde, wie diejenigen, die mich einmal im Lovassy unterrichtet haben.

Adrienn Krepsz
(1997-2001)

Emlékeim

Az első, ami eszembe jut a nemzetiségi osztályról, hogy több szempontból is mások voltunk, szinte egy különálló csoport. Saját nyelvet beszéltünk – ez volt az általunk csak „Wortgemisch”-nek nevezett nemzetiségisek által beszélt nyelv (német és magyar szavak keveréke).

Mikor nyolcadik osztályban felmerült a továbbtanulás, a Lovassy kezdő nyelvess osztálya tetszett a legjobban, de balszerencsémre éppen a mi évfolyamunkban nem in-

dult már ez az osztály. Így kezdő angol helyett a német nemzetiségit választottam, és mint később kiderült, többen is kerültünk hasonlóképpen ebbe az osztályba. Őszintén szólva nem bántam meg, habár voltak pillanatok, amikor azt kívántam, bárcsak megmaradt volna a kezdő nyelves osztály. Nem volt könnyű ez a négy év, de én jól éreztem magamat az osztállyal és a tanárainnal.

Néha jóleső érzéssel töltötte el az embert, hogy talán a többi osztály valamilyen szinten fel is néz ránk, hiszen olykor elég húzós volt a német irodalom, a történelem, az esszék, a kisérettségik, mind-mind németül és komoly témákról.

A nemzetiségi osztály valóban egy külön hovatartozást ad az embernek, legfőképpen ha az ember tagja a német nemzetiségi kamarakórusnak. Élveztem a sok nemzetiségi fellépést és természetesen a németországi utazásokat és a német diákok fogadását.

A tanárok között is akadt olyan, aki különösen kedvelte a nemzetiségi osztályt – itt elsősorban azokra a férfi tanárookra gondolok, akik szívesen jöttek egy lányokkal teli osztályba. Farkas István tanár úr jut eszembe, akivel remek fizika órákat töltöttünk el J, de természetesen legemlékezetesebb Soóky tanár úr híres mondása, miszerint „Lány gyerek nem gyerek!”, melyet előszeretettel hangoztatott a sok lány között. Feltétlen meg kell említenem legkedvesebb filozófia tanárunkat (György Péter tanár úr) is, aki, szegény sokszor már a fejét fogta a sok lánytól. Egyszóval, a nemzetiségi osztályokban általában erősen a lányok javára billen a mérleg nyelve, amiről különbözőképpen vélekedett a tantestület. A fiúkat persze mindig is irigyelték, mondván: Milyen jó dolguk van a sok lány között! Nos, erről őket kellene megkérdezni, de hogy mi lenne a véleményük, arról inkább nem találgatok.

Ami engem illet, sok mindent tanultam a nemzetiségi osztályban és legnagyobb örömömre azt tapasztalom, hogy nem hiába, mert a főiskolán teljes mértékben hasznítani tudom.

Mindenkinek, aki a nemzetiségi osztály előtt áll, csak azt tudom mondani, hogy félnie nem kell, mert mindenki túlélte már eddig, és nagyon sokan vesznek körül minket, akikhez bátran fordulhatunk segítségért, ha valami problémánk van. Ezen kívül használja ki, hogy egy ilyen remek osztályba került és tanulja meg, amit lehet, mert később még hasznát veheti. Persze mindenki maga dönti el, hogyan tölti ezt a négy évet, de a legfontosabb, hogy érezze jól magát, hogy legalább olyan szívesen gondoljon majd vissza erre az osztályra, mint én.

Béres Éva Imola
(1998-2002)

Erinnerungen

Der erste Gedanke, der mir zur Nationalitätenklasse einfällt, ist, dass wir in mehreren Hinsichten anders waren, fast eine separate Gruppe. Wir sprachen eine eigene Sprache- das war die von uns nur als „Wortgemisch“ bezeichnete Sprache, bestehend aus der Mischung der ungarischen und deutschen Wörter.

Als die Frage des Weiterlernens in der achten Klasse auftauchte, gefiel mir die Spezialklasse mit erweitertem Englischunterricht für Anfänger am László-Lovassy-Gymnasium am Besten, aber zu meinem größten Unglück startete dieser Klassentyp gerade in unserem Jahrgang nicht mehr. So wählte ich statt der englischen Sprache die deutsche Nationalitätenklasse, und wie es sich später herausstellte, kamen mehrere Mitschüler durch ähnliche Umstände in diese Klasse. Ehrlich gesagt, ich habe es nicht bereut, obwohl es manchmal solche Momente gab, als ich mir wünschte: wäre nur die Normalklasse am Leben geblieben! Die vier Jahre fielen mir nicht leicht, aber trotzdem fühlte ich mich wohl mit meiner Klasse und den Lehrern.

Mich erfüllte ab und zu ein angenehmes Gefühl, dass uns die anderen Klassen vielleicht ein bisschen respektieren. Die deutsche Literatur, die Geschichte, die Essays und die Prüfungen waren doch ziemlich schwer, das alles auf Deutsch und über ernste Themen.

Die Nationalitätenklasse sicherte einem wirklich das Gefühl der Zugehörigkeit, besonders dann, wenn man im Nationalitätenchor sang. Ich genoss die vielen Auftritte, und natürlich die Fahrt nach Deutschland, und den Empfang der deutschen Schüler.

Auch unter den Lehrern gab es welche, die die Nationalitätenklasse besonders lieb hatten- ich denke dabei vor allem an die männlichen Lehrkräfte, die gerne in eine Klasse voll von Mädchen kamen. Mir fällt István Farkas ein, mit dem wir prächtige Physikstunden erlebten, aber der denkwürdigste Spruch stammt von Árpád Soóky. „Ein Mädchen ist kein Kind!“, den er mit Vorliebe unter den vielen Mädchen verkündete. Ich muss unbedingt unseren beliebtesten Philosophielehrer erwähnen, der Arme griff sich oft an den Kopf bei den vielen Mädchen. In der Nationalitätenklasse schlug das Zünglein der Waage also zu den Mädchen aus, worüber sich die Lehrer unterschiedlich äußerten. Auf unsere Jungs waren viele neidisch: Wie gut es unter so vielen Mädchen sein kann! Nun, danach müsste man sie fragen, aber was ihre Antwort anbelangt, stelle ich lieber keine Vermutungen an.

Was mich betrifft, lernte ich in der Nationalitätenklasse viel, und zu meiner größten Freude erfahre ich jetzt, dass ich es nicht umsonst machte, weil ich das alles an der Hochschule verwenden kann.

Allen, die noch vor dem Lernen in der Nationalitätenklasse stehen, kann ich nur so viel sagen, dass man keine Angst haben muss, viele überlebten es schon, und viele umgeben uns, an die man sich mutig um Hilfe wenden kann, wenn man Probleme hat. Daneben hinaus müsste man ausnutzen, dass man in so eine tolle Klasse kam, und man soll alles lernen, was später nützlich sein könnte. Aber jeder entscheidet sich natürlich

selbst dafür, wie man diese vier Jahre verbringt, es ist aber das Wichtigste, dass man sich wohl fühlt, und sich mindestens so gerne an diesen Klassentyp erinnert wie ich.

Béres Éva Imola
(1998-2002)

*Az érettségi bizonyítványra várva 2002
Vor dem Bekanntgeben der Abiturergebnisse*

A négy lovassys év mérlege

A Lovassy Gimnáziumban eltöltött évekre visszagondolva utólag csak a szép emlékek jutnak eszünkbe. Úgy gondoljuk, e négy év sokszor igen fárasztó és kimerítő munkájának eredményét és értelmét csak később érzi át az ember. Négy év alatt többek között megtanulhattuk, hogyan kell tanulni, illetve helytállni az egyre nehezedő és egyre komolyabb feladatok elé állított kihívások során. Az iskola meghatározó alapokat adott a tanulmányok folytatásához, a felvételi vizsgára való alapos felkészítésen túl fontos ismereteket szereztünk, amelyek szinte elengedhetetlen segítséget nyújtanak a továbbhaladáshoz bármely egyetemen vagy főiskolán.

Kifejezetten örülünk annak is, hogy ezen évek alatt az iskola a nyelvtanulást is biztosította, két nyelvizsgát és DSD-vizsgát szereztünk, továbbá a nemzetiségi osztály keretein belül bepillantást nyerhettünk a német irodalomba, illetve megismerhettük a német nemzetiségi kultúrát is.

Ezenkívül felejthetetlenek az osztálykirándulásokon eltöltött napok is, amelyek közül legemlékezetesebb az utolsó év elején tett németországi látogatás, amely meghatározó élményt jelentett.

Mindehhez természetesen hozzájárult osztályfőnökünk segítő támogatása, akire mindig számíthattunk különféle gondjaink megoldásában. Most már sajnos csak visszasírni tudjuk e szép időket!

Nagy Éva, Hegyi Andrea, Pej Ágnes
(1999-2003)

Bilanz der vier Jahre am Lovassy

An die am Lovassy-Gymnasium verbrachte Zeit zurückdenkend, fallen mir nur die schönen Sachen und Erinnerungen ein. Obwohl diese 4 Jahre oft anstrengend waren, kann man - meiner Meinung nach- die Ergebnisse dieser harten Arbeit erst später schätzen. Während dieser Zeit konnte ich lernen, wie man lernen muss, und wie man die immer schwierigeren Herausforderungen bestehen kann. Die Schule gab uns eine wichtige Basis für das Studium. Wir wurden nicht nur für die Aufnahmeprüfung gründlich vorbereitet, sondern wir bekamen wichtige Kenntnisse, die wir auch an der Hochschule/Universität nutzen können.

Wir beherrschten zwei Weltsprachen und legten die DSD-Prüfung ab. Wir freuen uns darüber, daß wir in der Nationalitätenklasse die deutsche Literatur und die Kultur der deutschen Nationalität kennenlernen konnten.

Außerdem haben wir schöne Erinnerungen an die Klassenausflüge. Die größte Wirkung auf uns hatte die Klassenfahrt nach Deutschland am Anfang des letzten Jahres.

Dazu bekamen wir einen sehr hilfsbereiten und netten Klassenlehrer, an den wir uns immer wenden konnten. Leider steht uns diese hilfreiche Hand nicht mehr zur Verfügung. Jetzt können wir dieser schönen Zeiten nur nachtrauern!

Nagy Éva, Hegyi Andrea, Pej Ágnes
(1999-2003)